

YAHU, N'OLACAK BU MEMLEKETİN HALİ?

Yol-İş Dergisi, 2004

Yıldırım Koç

İki Alman turist İstanbul'da birkaç gün kaldıktan sonra Yenikapı'da bir meyhaneye oturmuşlar ve rakı içmeye başlamışlar. İlk dubleden sonra Almanlardan biri diğerine dönmüş, "yahu, n'olacak bu memleketin hali?" demiş.

"Yahu, n'olacak bu memleketin hali?" sorusu ile "bu ülkeyi kurtarmak bana mı kaldı?" sorusu birbiriyle yakından bağlantılıdır. Bu soruları giderek daha fazlamız kendimize ve yakınlarımıza soruyoruz. Bir kısmımızın hayatı bu soruları sormakla ve bunlara yanıt aramakla geçti. Bir kısmımız yeni yeni sormaya başlıyor. Ama hepimiz bu soruları soruyoruz.

Niçin?

Çünkü işler kötü gidiyor; çok kötü gidiyor. İşin daha da kötüsü, işlerin düzeleceğine ilişkin umutlar sönmeye başladı.

Önce, "yahu, n'olacak bu memleketin hali?" sorusuna bakalım.

Memleketin hali yürekler acısı.

ABD Devlet eski Başkanı Clinton'un danışmanı Dick Morris, bir yıl önce, "Türkiye, Irak operasyonuna destek verecek; çünkü Türkiye'nin sahibi IMF'dir; IMF, parasını verip Türkiye'yi satın aldı" demişti. Bu haber, Sabah Gazetesi'nin 2 Nisan 2002 günlü sayısında kocaman yayımlanmıştı.

Bazı arkadaşlar adama kızmıştı. Ben kızmamıştım; bakalım altından ne çıkacak diye bekliyordum. Adamın dedikleri çıkıyor.

Halkımızın yüzde 94'ü Irak'la bir savaşa karşı. Halkımız, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunmasını, emperyalizmin Ortadoğu'da taşeronluğunu yapacak yeni oluşumların ortaya çıkmasının engellenmesini istiyor. Ama savaş istemiyor. Ve ülkemiz, gerekli uluslararası meşruiyet oluşmadan ve Meclis'imizden gerekli izin çıkmadan, Amerikan askerlerinin cirit attığı bir yere dönme eğiliminde.

Memleketin hali daha kötü nasıl olabilir?

Tarih kitaplarınızdan Sevr Antlaşmasını anımsarsınız. 10 Ağustos 1920 günü Osmanlı Devleti ile emperyalist devletler arasında imzalanmıştı. Sevr Antlaşması Osmanlı Devleti'ni parçalıyordu. Osmanlı'ya bırakılan yerler de Osmanlı halkının egemenliği altında olmayacaktı.

Sevr Antlaşması'nı mutlaka bulup okuyun. Antlaşmanın 231. Maddesine göre, emperyalist ülkelerin (yani İngiltere, Fransa ve İtalya'nın) temsilcilerinden bir Maliye Komisyonu oluşturulacaktı. 232. Maddeye göre, Osmanlı Devleti'nin bütçesi önce bu Maliye Komisyonu'na sunulacak, onun onayı alındıktan sonra Osmanlı Parlamentosu'na iletilecekti.

Antlaşmanın 234. Maddesine göre, Osmanlı Devleti, emperyalistlerin Maliye Komisyonu'nun onayı olmadan içeriden veya dışarıdan borç alamayacaktı.

Antlaşmanın 235. Maddesine göre, Osmanlı Devleti'nin tüm gelirleri Maliye Komisyonu'nun buyruğu altına konacaktı.

İstiklal Harbi, Sevr Antlaşması'nı yırtmak için yapıldı. Dünyada emperyalizme karşı ilk başarılı bağımsızlık savaşını dedelerimiz ve ninelerimiz verdi. Sevr'i parçaladık.

Ama bir dakika durun, bakalım. Bugün yaşadıklarımız Sevr Antlaşması değil mi? Türkiye'nin IMF ile ilişkileri Sevr Antlaşması'ndaki Maliye Komisyonu'ndan çok mu farklı? Zaten IMF ne? IMF'yi ayrı ve bağımsız bir örgüt mü zannediyorsunuz? IMF'nin yönetiminde Amerika'nın yüzde 17,34, Avrupa Birliği'nin de yüzde 29,88 oy hakkı var. IMF'yi ulusötesi sermaye yönetiyor, dünyanın jandarmalığına ve hakimiyetine soyunan ABD ve Avrupa Birliği yönetiyor.

Mustafa Kemal Paşa 1918 yılında İngiliz askerlerinin İskenderun'a çıkmasına izin vermemişti. Mustafa Kemal Paşa, 1923 yılında İzmir İktisat Kongresi'ni açış konuşmasında, siyasi bağımsızlığın ancak ekonomik bağımsızlıkla birlikte yaşayabileceğini anlatıyordu.

N'olacak bu memleketin hali?

İşlerin kötü olduğu ve daha da kötüye gittiği konusunda hiçbirimiz farklı düşünmüyoruz.

Peki, ne yapacağız?

Ülkeyi kurtarmak bana mı kaldı? Ben kim, ülke kurtarmak kim. Ülkenin kurtuluşu bana kaldıysa, iş işten geçmiş demektir; ört ki ölem. Ben daha kendimi kurtaramamışım; nerde kaldı ülkeyi kurtarayım.

Bu lafları ben çok duydum. Siz de duymuşsunuzdur.

Mustafa Kemal Paşa 19 Mayıs 1919 günü Samsun'a çıkıyor. Amasya'ya doğru giderken, galiba Havza yakınlarında bir köylü yanına geliyor. Paşa'yı tanıyor. İkranda bulunuyor. Sonra, "Paşam, ne yapıyorsun?" diye soruyor. Kemal Paşa da, "vatanı kurtarmaya çalışıyorum" gibi bir yanıt veriyor. Köylü, "Paşam," diyor, "benim için vatan, şu tarlamin sınırlarının bittiği yerde biter."

Bugün birçoğumuzun durumu, Kemal Paşa'ya 1919 yılında bu yanıtı veren köylününkiyle aynı.

Bir grubumuzun tüm dünyası ödenecek ikramiye. İkramiye gecikti mi sanki dünya yıkılıyor. Tamam, ikramiye gecikmesin. Ama sen de vatanında Amerikan askerleri cirit atarken biraz görevlerini hatırla. Hani, bu yurdu yabancı çizmesine çiğnetmeyecektin. Hani, bu vatan topraklarında bizim ay yıldızlı al bayrağımız dışında hiçbir bayram dalgalanamazdı. İkramiye mi önemli, bugün yaşadıkların mı?

Bir grubumuz tam bir teslimiyetçilik içinde. "Ben tek başıma ne yapabilirim ki" diyor. Tek başına değilsin ki. İşçi sınıfının bir parçasısın. Herşeyden önce sendikan var. Sendikayı yetersiz buluyorsan, uyar, daha iyi, daha duyarlı olmasını sağla. Arkadaşlarını da duyarlı yap.

İnanın, bu ülkeyi kurtarmak bize kaldı.

Her sınıftan tek tek veya grup grup namuslu, yurtsever, fedakar, yiğit insanlar çıkar. Ama işçi sınıfının çok büyük bir bölümü bu niteliktedir.

Hanginizin yurt dışındaki bankalarda parası var? Yok, tabii. Ama, yapılan tahminlere göre, ülkemiz zenginlerinin yurtdışındaki bankalarda stokladıkları paralar, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin dış borcu kadar.

Hanginizin çifte pasaportu var? Yok, tabii. Ama, çocuğu Amerika'da doğsun da ABD vatandaşı olsun diye karısını doğumdan aylar önce ABD'ye götüren zenginler biliyorum.

Hanginiz bu ülke insanının sırtından ve cebinden kazandığınız paralarla Bulgaristan'da, Romanya'da fabrika kurdunuz? Hiçbiriniz. Ama zenginlerimizin giderek artan bir bölümü, işçilik daha ucuz diye bu ülkelere kaçıyorlar. Ülkemizde kazandıkları paralarla burada iş imkanı yaratmıyorlar. Bir de bunu utanmadan açık açık savunanları var.

Sermayedarlar içinde tabii ki bu ülkeyi sevenler de var. Ama önemli bir bölümünün tüm hayatı kazançları olunca, bu ülke sevgisi para sevgisine yeniliyor.

Köylüler bu memleketi severler. Ondan hiç kuşumuz yok. Ama örgütlü mücadeleye alışkın olmadıklarından, bu sevgilerini bugüne kadar kendiliklerinden vatana sahip çıkmaya dönüştüremediler.

Esnafın ve sanatkarın durumu da aynı.

Ama biz farklıyız. Biz işçi sınıfıyız. Sınıf çıkarlarımızla ülkemizin çıkarları aynıdır. Ayrıca, hak ve özgürlüklerimiz için verdiğimiz mücadelede örgütlü davranmaya alışmışız.

Şimdi görevin büyük bölümü bizim omuzlarımızda.

1919 yılındakinden daha zor şartlarda yaşıyoruz. Emperyalist işgalin anlaşılması çok daha zor.

1919 yılında Yunanlılar İzmir'i işgal ettiğinde, Balkan Savaşı döneminde Yunan zulmünü ve mezalimini yaşamış göçmenler, Yunanlıların neler yapabileceğini halka anlatıyordu.

1919 yılında Fransız üniformalı Ermeniler Antep'e saldırdığında, Ermeni çetelerinin zulmü ve ihaneti biliniyordu.

İngiliz'in işgaline karşı çıkmayan, Yunan'a karşı çıkıyordu.

Fransız'ın işgaline karşı çıkmayan, Ermeni'ye direniyordu.

Bugün şartlarımız çok daha zor. IMF'ye teslim olanların sayısı çok daha fazla.

Ama, 1919 yılındakiyle kıyaslanmayacak kadar güçlü bir işçi sınıfımız var.

Bu nedenle umutlu olmamız gerek.

Ancak önemli bir eksikimiz var.

Birçoğumuz devamlı olarak "n'olacak bu memleketin hali?" diye söyleniyoruz da, "haydi, iş başa düştü"ye bir türlü gelemiyoruz.

İş başa düştü.

İkramiye sorununun çözümü, IMF'ye karşı, emperyalizme karşı mücadeleden geçer.

2003 kamu toplu sözleşmelerinin başarılı geçmesi, IMF'ye karşı, Türkiye'yi Maliye Komisyonu'nun emrine sokmaya çalışan güçlere karşı mücadeleden geçer.

Çocuklarımıza iş bulunabilmesi, Türkiye'de Amerikan askerinin bulunmamasından geçer.

İşsiz kalmamanın yolu, Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter yapısının bütünlüğünün ve bağımsızlığının savunulmasından geçer.

Demokrasinin ve sendikal hak ve özgürlüklerin geliştirilmesinin yolu, bağımsızlıktan ve ulusal egemenlikten geçer.

Bunların hayata geçirilmesinde ise en büyük görev, işçi sınıfımıza düşüyor.

Bu ülkeyi kurtarmak bize kaldı.

Çünkü biz bu ülkenin yarısından fazlasını oluşturuyoruz.

Çünkü biz vatanseveriz, yurtseveriz, milliciyiz, ulusalcıyız.

Çünkü biz örgütlü davranmaya ve mücadeleye alışkınız.

Çünkü bizim sorunlarımızı çözebileceğimiz başka yol yok.

Çünkü tarlamızın kurtuluşu vatanın tümünün kurtuluşundan geçiyor.